

мо коѣ-то вървеше птиче-то на слънце“. Выкай го, каза майка ѝ. Елена го повика, и тутакси гълъбче-то хвъркна на рѣжъ ѝ. Елена се почуди на покорностъ-тѣ му. А майка ѝ рече: „ За слѣдуще и ты тѣй бѣди покорна менѣ, както е гълъбче-то на тебѣ; тогава моя-та радостъ ще бѣде, мое момиче, по-голяма отъ колкото е твоя-та сега. Да! нещещъ ли ми причини това благодареніе “ ? Елена се обѣща и упазн думѣ-тѣ си, защото оттогава стана по-благодарна отъ другыи цѣтъ.

Нѣкога пакъ поливаше въ градини-тѣ цвѣте-то и растенія-та, и като се утрудн съдна при майкѣ си на зиленѣ-тѣ муравѣ срѣще водоскока. А гълъбче-то толкози бѣше се превонило (упитомило), чтото Елена можеше да го остави за да хвърчи повсѣдѣ, и дохождаше да піе водѣ отъ кладенче-то. „ Видишь ли мамо, рече Елена, колко внимателно стѣгна отъ камъкъ на камъкъ за да се менака